

Nenechte se chytit do pasti rituálu „občanských“ demonstrací!

Přenést boj na pracoviště, do průmyslových sektorů a sousedství – a směřovat ho na mzdy, důchody a podpory v nezaměstnanosti: to je výzva těchto dní

Nezbytný krok...

- Demonstrace jsou pořád „kolosální“, i když jejich počty narazily na limity. Stávky naopak oslabují. Vyčnívají jen izolované případy, jako byla stávka leteckých dispečerů v sobotu 11. února.
- Vláda neuhnula ani o píď. Dokonce ani její údajné ústupky nejsou ústupky. Vyjevilo se například, že minimum 1 200 eur hrubého měsíčně bude náležet jen novým důchodcům, kteří platili plné čtvrtletní příspěvky a vzdali se námezdní práce až v legálně nakázaném věku. Kategorie pracujících s „dlouhou pracovní historií“¹ je pořád předmětem debat v Národním shromáždění mezi Les Républicains² a Renaissance.³ Jako návnadu pro odbory vláda předhazuje úvahy o náročných profesích. Hlavním terčem „reformy“ jsou ženy a staří lidé: ženy budou skrze ni vydírány, aby měly děti, pak by se totiž mohly vyhnout dvěma rokům práce, staří budou muset práci po dva roky navíc akceptovat s velmi pravděpodobným rizikem smíření se s nižšími mzdami, aby je šéfové nevyhodili.
- Pokud jde o nezaměstnané, jejich přístup k podporám se zpřísnil již od začátku roku 2022 a jimž byla zkrácena doba, po kterou podporu pobírají, a pokud jde o již stávající penzisty, jejich důchody rostly mnohem nižší měrou než mzdy po celá desetiletí, není důvod k nadšení. Prekarizace pracovních míst postupuje rychle, „dlouhá pracovní historie“ se brzy stane muzejním artefaktem.
- Pracovní tempo na pracovištích stále roste; moc firem a korporací s jejich zástupy mistrů, leaderů, vedoucích a manažerů všeho druhu se stává stále více všeprostopující, a to jak ve veřejných, tak v soukromých sektorech.
- Se stávajícími mzdami je stále těžší a těžší dobrat se konce měsíce důstojně; mzdové nárůsty (které jsou stále individualizovanější a mají téměř výlučně podobu pouhé almužny ve velkých firmách), jsou systematicky přiznávány pouze výměnou za víc práce, za víc podřízení.
- **Šéfové** dál mlčí. Proč? Protože je vláda ujistila, že stát po jejich firmách nebude chtít, aby jakkoli přispěly k jeho úsporám (tak jako to chce stát po penzijních příspěvcích pracujících). Šéfy trápí jediné, že je bude vláda nutit, aby se nezbavovali starších pracujících. To však nikdy nehrozilo. Povinné vydávání seznamu zaměstnanců mezi 60. a 67. rokem věku,⁴ které Národní shromáždění právě zamítlo, bylo pro starší pracující kouřovou clonou. Onen soupis neměl firmám jejich propouštění zakazovat, pokud by pro ně bylo nezbytné.
- Takzvané opoziční **strany** levice, stejně jako pravice, předvádějí obvyklé divadlo. Simulují boj na život a na smrt pod pozlaceným rámem Republiky. Jejich cíl je jasný: vytěžit ze situace voličské hlasy pro příští volby. Aktivně tedy pracují na tom, aby byl boj pracujících podřízen potřebám, detailům, termínům parlamentního života a volebních ureň; a tomu odpovídá i návrh na referendum o „reformě“.
- **Odbory**, všechny odbory, využívají svých sil a možností k tomu, aby nechávaly pravidelně zkoumat veřejné mínění výzkumnými institucemi, které straní jejich strategii. Separují boj proti penzijní „reformě“ od urgentního boje za stejné mzdové navýšení pro všechny, za vyšší podpory v nezaměstnanosti a za vyšší penze.

¹ Kategorie těch, kdo mají pro penzi odpracováno více čtvrtletí (za než platili důchodové příspěvky), než vyžaduje zákon.

² Politická strana založená Nicolasem Sarkozym (Les Républicains; LR)

³ Politická strana Emanuela Macrona (původně La République En Marche)

⁴ Onen index se měl týkat firem nad sto zaměstnanců.

Princip parity a „hodnota práce“: to jsou posvátné totemy nepřátel pracujících

- Za zdánlivým nemilosrdným bojem mezi vládou a jejími politickými a odborovými oponenty je tentýž, stejný cíl, který sdílí každý z nich: zachovat **důchodový systém založený na „paritě“**, který přivádí ke společnému stolu vládu, zaměstnavatele a odbory, aby ho spravovaly. Tento systém je založený na iluzi „mezigenerační solidarity“, která indoktrinuje myšlenku, že by mladší pracující měli financovat důchody těch, kdo odešli do penze.

To naprosto skrývá fakt, že důchod není ničím víc, a neměl by být ničím víc, než mzdou, která je prostě vyplácena o desetiletí později. Pokud je toto srozuměno, je zřejmé, že penze by měly být financovány firmami a jejich státem, aniž by se na tom měli podílet pracující. Důchody by tak měly být předmětem bojů proti šéfům a jejich státu, pracoviště za pracovištěm, sektor za sektorem, a všechny sektory pospolu: měly by být předmětem bojů tak jako mzdy.

- Šéfy, strany a státní odbory spojuje též náboženský kult **„hodnoty práce“**. To v jeho jménu mezi sebou údajně zápolí. Oni všichni prosperují díky námezdní práci pracujících. Je tedy jen logické, že se firmy, strany i odbory snaží pracující neustále přesvědčit, že mají svou práci rádi, že je jejich každodenní dřina jako jednotlivce přece naplňuje!

Jenže pracující vědí, že práce je nezbytnost, nutnost pro zajištění si živobytí, ne příležitost pro emancipaci. Je normální, že pracující chtějí pracovat méně, po kratší část svého života, a je-li to možné, být za to placeni lépe. Vždycky tak do sebe narážejí dvě logiky, které nelze usmířit: logika vládnoucích tříd, které se obohacují a posilují svou absolutní moc nad společností vykořisťováním obrovské většiny populace, a logika pracujících, jejichž zásadním zájmem je zbavit se **společně** firemního, podnikového poručnickování, kontroly a sociální segregace. Bojovat proti penzijní „reformě“ znamená bojovat proti paritnímu systému, proti „hodnotě práce“ a těm, kdo ji brání.

Jak vybudovat podmínky pro ofenzivní boj

Vláda si velikost demonstrací uvědomuje, pokaždé však opakuje, že „*neustoupí, protože zastupitelská demokracie má přednost před ulicí*“. Odborům, které předstírají, že proti „reformě“ protestují, roste členství, takzvané opoziční parlamentní strany znovu získávají svou politickou kredibilitu tím, že obstruují jednání. Protože odbory čelí tomu, že „občanské“ pochody vedou do slepé uličky, vyhrožují „blokádami ekonomiky“ skrze volání po obnovení stávek od 7. března. Jenže tato jejich perspektiva nenabízí víc naděje než jiné, s nimiž odbory přišly, dokud se pracující nerozhodnou organizovat v boji za rovné zvýšení mezd, penzí a podpor v nezaměstnanosti, pracoviště za pracovištěm, sektor za sektorem, dělnické sousedství za dělnickým sousedstvím, úřad práce za úřadem práce, kanceláře důchodové správy jedna za druhou. Dokud se tyto tři aspekty mezd (mzdy jako takové, penze, podpory) separují tím, že se bojuje výlučně proti penzijní „reformě“, vede to k tomu, že mnozí pracující, nezaměstnaní a penzisté, kteří tíží více jejich velmi reálné dennodenní problémy v práci a mimo ni, zůstávají mimo onen boj.

Delegování organizace tohoto boje na strany a odbory, které mají zájem na zachování paritního systému penzí, pak vyhlídky na to, že by se firmy a jejich stát přiměly k tomu, aby platily za penze a podpory v nezaměstnanosti plně pouze ony, oslabuje. Nejodvážnějším sloganem stran a odborů, které „reformě“ oponují, je „přimět platit bohaté“ navýšením zaměstnavatelských příspěvků: jenže k odmítnutí, rozbití jejich oblíbené hračky jménem „parita“ jejich odvaha nesahá. K tomu, že by všechny aspekty mzdy, tedy mzdy jako takové, penze a podporu v nezaměstnanosti, měly plně hradit firmy a jejich stát, tam jejich smělost nedosahuje. Není tedy jiná alternativa: musíme se organizovat nezávisle na nich a bojovat výlučně na obranu zájmů vykořisťované třídy.

**Aby pracující vyhráli, mohou spoléhat pouze na svou vlastní přímou akci
a nezávislou organizaci**

ZA OBNOVENÍ INICIATIVY PRACUJÍCÍCH

Paříž, 16. února 2023

adresa pro korespondenci: pmprio2018@gmail.com